

ЄВРОПЕЙСЬКА КУЛЬТУРНА КОНВЕНЦІЯ

Держави-члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію, враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами для, крім іншого, збереження та втілення в життя ідеалів і принципів, які є їхнім спільним надбанням, вважаючи, що досягненню цієї мети може сприяти поглиблення взаєморозуміння між народами Європи, вважаючи, що для цього доцільно не тільки укладати двосторонні культурні конвенції між членами Ради, але й проводити політику спільних дій, спрямованих на збереження європейської культури та заохочення її розвитку, вирішивши укласти загальну європейську культурну конвенцію з метою заохочення громадян усіх держав-членів та громадян інших європейських держав, які можуть приєднатися до неї, до вивчення мов, історії та культури інших країн і загальної для них усіх культури, погодились про таке:

Стаття 1

Кожна Договірна Сторона вживає відповідних заходів для збереження свого національного внеску до загальної культурної спадщини Європи і сприяння його збільшенню.

Стаття 2

Кожна Договірна Сторона у міру можливості

- а) заохочує вивчення своїми громадянами мов, історії і культури інших Договірних Сторін і надає цим Сторонам можливості для сприяння такому вивченню на її території, і
- б) докладає зусиль для сприяння вивченню своєї мови або своїх мов, історії і культури на території інших Договірних Сторін і надає громадянам цих Сторін можливості для такого вивчення на її території.

Стаття 3

Договірні Сторони проводять взаємні консультації в рамках Ради Європи з метою здійснення спільних дій, які сприятимуть культурним заходам, що становлять інтерес для Європи.

Стаття 4

Кожна Договірна Сторона у міру можливості сприяє пересуванню осіб та предметів, що мають культурну цінність, і обміну ними з метою здійснення статей 2 і 3.

Стаття 5

Кожна Договірна Сторона розглядає предмети, які мають культурну цінність для Європи і які передаються під її нагляд, як складову частину загальної культурної спадщини Європи, вживає відповідних заходів для їхнього збереження і забезпечує розумний доступ до них.

Стаття 6

1. Пропозиції щодо застосування положень цієї Конвенції і питання, що стосуються їхнього тлумачення, розглядаються на засіданнях Комітету експертів Ради Європи з питань культури.

2. Будь-яка держава, яка не є членом Ради Європи, але яка приєдналася до цієї Конвенції відповідно до положень пункту 4 статті 9, може призначити представника чи представників для участі в засіданнях, передбачених у попередньому пункті.

3. Висновки, зроблені на засіданнях, передбачених в пункті 1 цієї статті, подаються у формі рекомендацій до Комітету міністрів Ради Європи, якщо вони не є рішеннями, що належать до компетенції Комітету експертів з питань культури і стосуються питань адміністративного характеру, які не потребують додаткових витрат.

4. Генеральний секретар Ради Європи повідомляє членам Ради і уряду будь-якої держави, яка приєдналася до цієї Конвенції, будь-які рішення, які можуть бути ухвалені стосовно Конвенції Комітетом міністрів або Комітетом експертів з питань культури.

5. Кожна Договірна Сторона своєчасно повідомляє Генерального секретаря Ради Європи про будь-які заходи, які можуть бути нею вжиті для здійснення положень цієї Конвенції на виконання рішень Комітету міністрів або Комітету експертів з питань культури.

6. Якщо деякі пропозиції щодо застосування цієї Конвенції становлять інтерес тільки для обмеженої кількості Договірних Сторін, такі пропозиції можуть бути розглянуті відповідно до положень статті 7, якщо їх здійснення не потребує ніяких витрат від Ради Європи.

Стаття 7

Якщо для сприяння досягненню цілей цієї Конвенції дві або більше Договірних Сторін бажають провести в штаб-квартирі Ради Європи засідання, не передбачені в пункті 1 статті 6, Генеральний секретар Ради надає їм таку адміністративну допомогу, яка їм може бути необхідна.

Стаття 8

Ніщо в цій Конвенції не розглядається як таке, що зачіпає:

- а) положення будь-якої існуючої двосторонньої культурної конвенції, яку може підписати будь-яка з Договірних Сторін, або робить менш доцільним укладання будь-якої іншої такої конвенції будь-якою із Договірних Сторін, або
- б) зобов'язання будь-якої особи дотримуватися законів і правил, чинних на території будь-якої Договірної Сторони, щодо в'їзду, проживання та від'їзду іноземних громадян.

Стаття 9

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації. Ратифікаційні грамоти здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.
2. Ця Конвенція набирає чинності для урядів, які її підписали і які здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти, після здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти.
3. Стосовно кожного уряду, який підписав цю Конвенцію і який ратифікуватиме її після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності від дати здачі на зберігання його ратифікаційної грамоти.
4. Комітет міністрів Ради Європи може, одностайним голосуванням, вирішити запропонувати, на таких умовах, які він вважає за доцільне, будь-якій європейській державі, яка не є членом Ради, приєднатися до цієї Конвенції. Будь-яка держава, якій була зроблена така пропозиція, може приєднатися до Конвенції шляхом здачі на зберігання свого документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи. Таке приєднання набирає чинності від дати отримання зазначеного документа про приєднання.

5. Генеральний секретар Ради Європи повідомляє всіх членів Ради і будь-які держави, що приєдналися до Конвенції, про заду на зберігання всіх ратифікаційних грамот і документів про приєднання.

Стаття 10

Будь-яка Договірна Сторона може визначити території, до яких застосовуються положення цієї Конвенції, у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, яку останній надсилає всім іншим Договірним Сторонам.

Стаття 11

1. Будь-яка Договірна Сторона може денонсувати цю Конвенцію в будь-який час через п'ять років після набрання нею чинності, шляхом подання відповідного письмового повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, який інформує про це інші Договірні Сторони.

2. Така денонсація набирає чинності для відповідної Договірної Сторони через шість місяців від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем Ради Європи.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені своїми відповідними урядами представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Парижі дев'ятнадцятого дня грудня місяця 1954 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти мають однакову силу, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожному з урядів, який підписав цю Конвенцію і приєднався до неї.

Париж, 19 грудня 1954 року